

56.

RA 4.

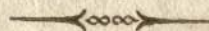
R 50

SpSt=838.

449

Eesti - ma Ma - wäe

sda - laulud.

Ülespandud

Jürri kihhelsonna õppetaja

R. J. Winkler.

Keiserlikko Ülemade loaga, kes kolide ülle Larto,
Linna seätud.

Tallinnas,
trükkitud Gresseli Kirjadega
1807 aastal.

56.

I.

Sda wasto walmistamisfe aial.

Wistl: Warum sind der Thränen ic.

Mis meil wesfi silmas?
 Mis se kurvastus?
 Kas jo siin Ma-ilmas
 Boitnud kawwalus?
 Ei! mo armad wennad!
 Jummal ellab weel;
 Olgem agga wapprad,
 Siis saab leik heaks teal.

Baatkem illes röömsast
 Issa pole weel!
 Omma laste waewast
 Polle tal hea meel.
 Kes siin rahho rikwad,
 Meid ta loppetab;
 Ja kes rahho noudwad,
 Meid ta önnistab.

TRÜ Raamatukogu

23001

Barao sai surma
Merre pohja sees;
Sest ta mõtles kurja
Ommas süddames.
Langema ka peab
Uhke Pabilon;
Jummal keik siin seab,
Ütleb Salomon.

Waat! Jehowa annab
Kuulda omma heält;
Waat! ta abbi paistab
Meil jo illewelt.
Meie Keisri Herra
On jo walmistud,
Et Ma-ilma kārra,
Nüüd saaks lõppetud.

Oh, mo hing! siis tunne
Rahho wäewaske!
Meie ello murre
On kui pimme õ.
Waat! se õ läab mõda,
Annab päwal maad;
Kui weel nuttab südda,
Siis jo rõõmsaks saad.

Kes siin agga otas
Õsel päwani,
Sellel päike paistab
Jälle õhtoni.

Ja se kirri ütleb,
Et, mis sünnib teäl,
Meile kasuks tulles,
Kennel õige meel.

2.

Jummalaga jätmissse laul.

Wist! Auf, auf! ihr Brüder und seyð stark ic.

Nüüd, mehed, olgem tuggewad!
Üks kibe tund on kã;
Meid kutsus sõtta sõda-heäl,
Ja keik, mis meil on armas weel,
Jääb meist nüüd järrele,
Jääb meist nüüd järrele.

Mei ümber seisab hulgatest
Üks kallis rahwõke,
Ja Jummal on meid sellega
Jo kokkoliitnud werrega;
Nüüd temmast lahkume,
Nüüd temmast lahkume.

Siin andwad hallid wannemad
Kät nuttes poiale,
Seäl seiswad wennad, õed ka,

Jä sdrad nabri-meeſtega,
Keik nutwad ärdaste
Keik nutwad ärdaste.

Jä oh! kui näotumaks läind
Se waene prudike.
Jä naeste kiska ikka peäl
Jä laſte halle nutto heäl
Käib läbbi süddame,
Käib läbbi süddame.

Sepärraſt, mehheð, ruttagem,
Jä wotkem lahkuda!
Se wiwitus, waat! agga teeb
Et südda wägga raſkeks jääb,
Jä ei woi parrata,
Jä ei woi parrata.

Süis jäge Jummalaga nüüd!
Teil olgo kindel meel!
Jä uſkuge, et Jummal teid
Ni häſti aitað, kui ka meid;
Seſt ta on ſiin ja ſeäl,
Seſt ta on ſiin ja ſeäl.

Tei' eeft nüüd ſotta lähhäme
Jä meie Keisri eeft:
Se mötte teeb meid tuggewaks,
Jä kautab ka ſutumaks

Keik kartuſt süddameſt,
Keik kartuſt süddameſt.

Et hoopligo ſiis waenlane!
Jä tulgo wiſhaga!
Kui teie peäle mötlem
Süis löme waſto wappraſte,
Jä Jummal meiega,
Jä Jummal meiega.

Kes langeb meie ſelſſi ſeeſt,
Se hüab ſurreſ weel:
„Oh, wennad, mehheð, woiſlege!
Nüüd Jäſa-ma peäl mötlege!“
Jä ſurreb rõmoga
Jä ſurreb rõmoga.

Kui waenlane ſiis hirms ſaand,
Jä lahkuð igga poolt;
Süis tänname keik süddameſt
Suurt Jummalat, kes teie eeft
Ka heldeſt kannud hoolt,
Ka heldeſt kannud hoolt.

Nüüd jäge Jummalaga keik!
Teil olgo kindel meel!
Jä uſkuge, et Jummal teid,
Ni häſti aitað, kui ka meid;
Seſt ta on ſiin ja ſeäl,
Seſt ta on ſiin ja ſeäl.

Sda: laulud, marši peäl laulda.

Wisl: Ergreift das Glas und stoßt mit an! ic.

Niüd mehhed, sõtta! sõtta niüd!
 Sest waenlasel on paljo süüd;
 Se werri, mis ta raiskanud,
 Se warra, mis ta risunud,
 Niüd taewa pole küssendab,
 Ja temma wasto tunnistab.
 Sepärrast, wennad, sõtta niüd!
 (Keik lauljad)
 Wennad, sõtta niüd!

Kus temma jälled tunnukse,
 Seält nälga, katko leitakse,
 Seäl waesed lapsed löpmatta,
 Ja naeste-rahwas abbita,
 Seäl wiimsed ride-hilbudke
 Jo rahwa selgast kistakse.
 Sepärrast, wennad, sõtta niüd!
 (Keik lauljad)
 Wennad, sõtta niüd!

Ei saddy aasta parranda
 Mis temma rikkus tunniga;
 Oh, hallid mehhed, nuttage!
 Kus on niüd teie waew ja tõ?

Keik teie põllud leinarwad,
 Ja teie maiad põllewad.
 Sepärrast, wennad, sõtta niüd!
 (Keik lauljad)
 Wennad, sõtta niüd!

Ei rahwas tulle Kirriko,
 Se rööwli auguks tehtud jo;
 Ei labset wäljal mängimas,
 Need waesed on jo maggamas;
 Ei weiksed tulle koigi,
 Need waenlasest jo tappeti.
 Sepärrast, wennad, sõtta niüd!
 (Keik lauljad)
 Wennad, sõtta niüd!

Et Saksa-ma jo ikke al,
 Sest surustab ta Preussi-maal,
 Ja ruttas meie pole ka,
 Ni tulle, kui ka mödgaga;
 Ka meie werd ta himmustas,
 Ka meil ta otša ahwardas.
 Sepärrast, wennad, sõtta niüd!
 (Keik lauljad)
 Wennad, sõtta niüd!

Sepärrast, mehhed, ruttagem!
 Ja nago müür keik seisagem!
 On waenlan' õppind sõddamees,
 Siis meil on digus süddamees;

Ta tulles kurja nouuga,
Ja Jummal sõddib meiega.
Sepärrast, wennad, sõtta nüüd!

(Reik lauljad)

Wennad, sõtta nüüd!

Ja mehhed! ikka eddasi!
Siis waenlane lööb taggasi.
Kes digust tallab jallaga,
Ja mängib teise ommaga,
Se mei' eest koio ruttago
Ehk löpko, Jummal parrago!
Sepärrast, wennad, sõtta nüüd!

(Reik lauljad)

Wennad, sõtta nüüd!

4.

Wist: Einst war ein Riese Goliath u.

Üks suur mees olli ennemuist
Pitt Koliat nimmega;
Ta hadde olli süsi = must,
Ta juuksed mustad ka,
Ja temma silmad piirgasid
Et hundidki jo hirmusid.

Ja konti polest olli ta
Just nago hobbone;
Sest olli temma kartmatta

Ja ülbe foggone;
Ta su ka olli hirmus lai
Ja iggameest ta kohhe loi.

Wast = kübbar peas pealegi,
Kaud = rie selgas ka,
Ta näitis kurrat issegi,
Ehk pörgust ollewa.
Ta pigi = wars se olli wist
Kui lõngo = poom, üks pörgo riist.

Ni tulli temma allati
Jeralit laimama:
"Kas on teil meest, kes julgekski
"Mo wasto tappelda?
"Kes on ni julge, tulgo se
"Et lõdn ta kontid purrukske."

Siis tulli seält üks lambrine,
Üks noor ja weike mees,
Sel polnud muud, kui keppike
Ja kiwua pouna sees.
Se hüdis: minne, poe sa!
Jehowa nimmel tullen ma.

Ja wiiskas kohhe lingoga
Ta pähhä, wata, ni,
Et mahhalanges walloga
Pitt Koliat silmili;
Siis wottis Lawet rahhoga
Ta peat ärraraiuda.

Kui waenlane siis surustab,
Siis wotta uskuda,
Et temmagi ni hiemo saab,
Kui Koljat hääbiga;
Ja woitle ni kui Dawet ka,
Siis woimust saad ehk kirwega.

Wisl: Ein frohes Leben führen wir ic.

Res polle walmis sõale
Kui waenlan' peale tulles,
Ja tahhab hoida kõrwale
Kui abbi tarwis lähhab,
Se on üks ärrapõlgitud mees,
Tal andkem wõkki kätte,
Ehk naeste-rahwa seltsi sees
Ta kuddugo meil sukke.

Ja kui ta waenlast emalt näab,
Siis jooksko temma metsa,
Ja waatko, kuida waenlan' teeb
Ja sugguwõtsal otša;
Ja isse waene kuiwago
Kui känd siis metsas ärra,
Et temmal, Jummal parrago,
Ei lapsi egga leiba.

Jääb temma agga paigale
Kui waenlane jo liggi:
No siis ta tehko noppeste
Keik aitam, kirstud lahti,
Ja andko tänna wiljokest,
Ja home jälle rahha,
Siis wiimse rie- hilibokest,
Ja wiimaks omma nahka.

Ja siis ta saatko kerjama
Ni lapsed kui sa naese,
Ja isfat halli peaga,
Ja emmat, kes on haige;
Ja isse agga lõppego
Siis omma hääbi tundes,
Ja mõda metsi hulkugo,
Täis kartust, nago jannes.

Oh hädda selle rahwale,
Kel nisuggused mehed!
Se langeb ja ei tousege,
Et nitwad lapse-lapsed.
Kui pu, mis ärrakoritud,
Ni on se waene rahwas,
Saab keikist ärrapõlgatud,
Ja seisab ikka waewas.

Mis au ja kitus agga sel,
Kes Issa-ma eest seisab,
Ja kelle kindel mehhe-meel

End sda aial näitab!
 Ta on kui taewast kinkitud,
 Keik waatwad temma peäle,
 Ja sawad temmast kinnitud,
 Ja kuulwad temma heäle.

Ta lähhab eele julgeste,
 Ni kui üks Ingel taewast;
 Keik teised tagga järrele,
 Ei ükski holi waewast.
 Ja lapsed, naesed, wannemad,
 Keik tedda õnnistawad,
 Ja nende silma = pisarad
 Ta kitust juttustawad.

Ja kui üks loukoer sõddis ta,
 Sest Keisri cest ta woitleb;
 Ta surma orgus kartmatta,
 Sest omma maad ta kaitseb.
 Kui kalso on ta kindel meel,
 Kui jōggi temma wahwus;
 Ja surm ja hirm kâib temma eel,
 Ta jâlgedes on woiuus.

Se waenlane saab rõhutatud
 Ja langes omma auko;
 Ja rahwas, kes on peastetud,
 Se laulab tanno = laulo.
 Ma = tüttred rõmustellewad
 Et nored mehhed wahwad,

Ja nende hallid wannemad
 Jo uoudwad pulma = road.

Ja oh! mis rõmo mehhele,
 Kes Jēsa = maad on kaitstud,
 Ja omma suggu = rahwale,
 Nut õnne walmistanud!
 Keik lapsed temmast laulawad,
 Keik auustawad tedda,
 Ja nored, wannad, puawad
 Tal jâlle rõmo tehha.

Ja kui ta wanna ea sees
 Ma = ilma mahhajättab;
 Siis seisab mures iggamees,
 Ja iggamees siis nuttab.
 Ja rahwa palwed satawad
 Ta hinge Loja ette,
 Ja Inglid taewast annawad
 Tal ello = kroni kätte.

